

متن پرسش

سلام و عرض ادب خدمت استاد گرامی: طبق استنباط بنده در خصوص علت خلقت با توجه به آیه شریفه وَ مَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَ الْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ عبادت هست و این عبادت طبیعتاً نماز و روزه و خمس و زکات و... که حداقل‌هایی هست که خداوند متعال برای بنده خود تکلیف کرده نیست و منظور از عبادت برطرف کردن مشکلات بنده خدا و دستگیری از بندگان خدا می باشد. خداوند متعال به هر انسان استعدادها و توانایی‌هایی داده و در مقابل این استعدادها نیازهایی رو در بعضی افراد ایجاد کرده، به طور مثال بنده مهندس عمران هستم و توانایی ساخت خانه را دارم و این استعداد و توانایی هست که خداوند متعال به من داده و در مقابل افرادی هستند که به خانه نیاز دارن و من با ساخت خانه برای این افراد هم خدمت به خلق کردم و عبادت کردم و مطابق روایات کار کردن مرد جهاد در راه خدا حساب می‌شود و هم به در آمد رسیدم. نظر شما را در رابطه با این موضوع جویا هستم آیا این تفکر صحیح است که اگر هر فرد مسیر استعداد خدایی خود را تقویت کند و خدماتی که به بندگان خدا می‌دهیم آیا به هدف نهایی خلقت می‌رسیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور است که می‌فرمایید و در همین رابطه جناب سعدی می‌فرمایند:

عبادت به جز خدمت خلق نیست

به تسبیح و سجاده و دلخ نیست

تو بر تخت سلطانی خویش باش

به اخلاق پاکیزه درویش باش

به صدق و ارادت میان بسته‌دار

ز طامات و دعوی زبان بسته‌دار

قدم باید اندر طریقت نه دم

که اصلی ندارد دم بی‌قدم

با توجه به آیه مذکور، اساساً عبادات وقتی در همه ابعاد آن صورت گیرد موجب هرچه بیشتر نزدیک شدن به خداوند و معرفت عمیق‌تر نسبت به خداوند می‌شود. موفق باشید